

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24.08.2011, sp. zn. 7 Tdo 1017/2011, ECLI:CZ:NS:2011:7.TDO.1017.2011.1

Číslo: 59/2012

Právní věta: Trestný čin krádeže byl spáchán vloupáním ve smyslu § 247 odst. 1 písm. b) tr. zák. Nyní jde o přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. i tehdy, když pachatel násilím odstranil uzamčený visací zámek, který zajišťoval vstup do objektu poškozeného, a současně jej nahradil vlastním zámkem, byť teprve následně, s jistým časovým odstupem a již za použití vlastních klíčů, vstoupil do objektu poškozeného, kde odcizil jeho věci. I v takovém případě bylo násilné odstranění původního zajištění objektu prostředkem k vniknutí do uzamčeného prostoru, tj. vloupáním podle § 89 odst. 14 tr. zák. Nyní se jedná o ustanovení § 121 tr. zákoníku.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 24.08.2011

Spisová značka: 7 Tdo 1017/2011

Číslo rozhodnutí: 59

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Krádež, Vloupání

Předpisy: § 247 odst. 1 písm. b) tr. zák.
§ 89 odst. 14 tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného J. J. proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 23. 2. 2011, sp. zn. 14 To 39/2011, jako odvolacího soudu v trestní věci vedené u Okresního soudu v Ústí nad Orlicí pod sp. zn. 2 T 115/2009.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 13. 12. 2010, sp. zn. 2 T 115/2009, byl obviněný J. J. uznán vinným trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. zák. a odsouzen podle § 247 odst. 2 tr. zák. k trestu odnětí svobody na osmnáct měsíců s tím, že podle § 58 odst. 1 tr. zák. byl výkon trestu podmíněně odložen a podle § 59 odst. 1 tr. zák. byla stanovena zkušební doba na čtyři roky. Výroky podle § 228 odst. 1 tr. ř. a § 229 odst. 2 tr. ř. bylo rozhodnuto o náhradě škody.

Jako trestný čin posoudil Okresní soud v Ústí nad Orlicí skutek, který podle jeho zjištění spočíval v

podstatě v tom, že obviněný v době od 24. 7. do 29. 7. 2008 v K., okr. Ú. n. O., po přeříznutí oka visacího zámku na řetězu zajišťujícím kovovou bránu vnikl do areálu obchodní společnosti R. S., a. s., P. 6, pak za pomoci zaměstnanců obchodní společnosti K., s. r. o., Z., a s použitím její mechanizace z areálu odvezl nákladní automobil zn. Praga V3S a různé další věci nebo jejich části specifikované ve výroku o vině, prodal je jako druhotnou surovinu obchodní společnosti K., s. r. o., Z., a tím způsobil obchodní společnosti R. S., a. s., P. 6, škodu ve výši 298 300 Kč.

Odvolání obviněného, podané proti výroku o vině a dalším výrokům, bylo usnesením Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 23. 2. 2011, sp. zn. 14 To 39/2011, podle § 256 tr. ř. zamítnuto.

Obviněný podal prostřednictvím obhájce v zákonné lhůtě dovolání proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích. Výrok o zamítnutí odvolání napadl s odkazem na důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. V mezích tohoto dovolacího důvodu namítl, že skutek byl chybně posouzen podle § 247 odst. 1 písm. b) tr. zák., a vyjádřil názor, že z jeho strany nešlo o vloupání. Mimo rámeček dovolacího důvodu uplatnil námitky týkající se skutkových zjištění ohledně následku činu a ohledně zákazu reformace in peius. Obviněný se dovoláním domáhal toho, aby Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení, aby zrušil také další obsahově navazující rozhodnutí a aby přikázal Krajskému soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích věc v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout.

Nejvyšší soud shledal, že dovolání bylo podáno v podstatné části z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. ř., a že pokud se opírá o námitky, které lze považovat za zákonný dovolací důvod, je zjevně neopodstatněné.

Nejvyšší soud považuje za nutné připomenout, že dovolání je mimořádný opravný prostředek, který na rozdíl od odvolání není možné podat z jakéhokoli důvodu, nýbrž jen z některého z důvodů stanovených v § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. ř. Podat dovolání z jiného důvodu je vyloučeno. Přitom nestačí zákonný dovolací důvod jen formálně deklarovat, ale je nutné, aby mu uplatněné námitky odpovídaly svým obsahem.

Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení.

Citované ustanovení jasně vyznívá tak, že právním posouzením skutku se rozumí jeho hmotně právní posouzení. Podstatou takového posouzení je aplikace hmotného práva, tj. trestního zákona, na skutkový stav, který zjistily soudy prvního a druhého stupně. Významné je, že se jedná o právní posouzení skutku, tak jak ho zjistily soudy, a nikoli jak ho prezentuje dovolatel. V dovolání podaném proti odsuzujícímu rozhodnutí lze namítat, že skutkový stav, který zjistily soudy, nenaplnuje zákonné znaky trestného činu, jímž byl obviněný uznán vinným. Je tedy možné vytýkat právní vady v kvalifikaci skutkového stavu zjištěného soudy. Mimo dovolací důvod stojí námitky skutkové povahy, tj. takové námitky, jimiž se dovolatel snaží dosáhnout jiného hodnocení důkazů oproti tomu, jak je hodnotily soudy, tím i změny ve skutkových zjištěních soudů a jejich nahrazení jinou verzí skutkového stavu, kterou sám prosazuje. Dovolání se tudíž nemůže zakládat na námitkách proti tomu, jak soudy hodnotily důkazy, jaká skutková zjištění vyvodily z důkazů, jak postupovaly při provádění důkazů, v jakém rozsahu provedly dokazování, že nevyhověly návrhům na provedení dalších důkazů apod. Dovolání jako mimořádný opravný prostředek je určeno k nápravě závažných právních vad pravomocných rozhodnutí, a nikoli k tomu, aby skutková zjištění soudů prvního a druhého stupně byla přezkoumávána ještě třetí instancí. Z podnětu dovolání podaného s odkazem na ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. se Nejvyšší soud otázkou správnosti právního posouzení skutku zabývá zásadně ve vztahu k tomu skutkovému stavu, který zjistily soudy prvního a druhého stupně, a nepřihlíží k námitkám směřujícím proti skutkovým zjištěním soudů.

Z hlediska dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. jsou jedinou relevantní částí podaného dovolání námitky v tom směru, že nešlo o vloupání a že skutek proto neměl být posouzen podle § 247 odst. 1 písm. b) tr. zák. Tyto námitky však rozhodně nemohou obstát.

Trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. zák. se dopustil ten, kdo si присvojil cizí věc tím, že se jí zmocnil, čin spáchal vloupáním a způsobil uvedeným činem škodu nikoli malou. Podle § 89 odst. 11 tr. zák. se škodou nikoli malou rozumí škoda dosahující částky nejméně 25 000 Kč.

Zákonné znaky vloupání jsou vymezeny v § 89 odst. 14 tr. zák. Podle tohoto ustanovení se vloupáním rozumí vniknutí do uzavřeného prostoru lstí, nedovoleným překonáním uzamčení nebo překonáním jiné jistící překážky s použitím síly. Zjištění, že obviněný vnikl do objektu poškozené obchodní společnosti po přeríznutí oka visacího zámku na řetězu zajišťujícím kovovou bránu, evidentně odpovídá zákonným znakům vloupání, neboť obviněný popsáním způsobem nedovoleně, tj. bez souhlasu či vědomí poškozené obchodní společnosti, s použitím síly překonal uzamčení objektu. Z bližších okolností posuzovaného případu vyplývá, že mezi násilným překonáním uzamčení objektu a vniknutím obviněného do objektu za účelem odcizení věcí byl určitý časový odstup, v němž obviněný opatřil vstup do objektu vlastními zámky a klíči. To obviněnému umožnilo, aby za přítomnosti jednatele a zaměstnanců obchodní společnosti K., s. r. o., Z., předstíral, že do objektu vstupuje jako oprávněná osoba, nehledě na to, že se vykázal padělanou plnou mocí a vystupoval pod cizím jménem. Pokud obviněný nejprve násilím odstranil původní zajištění vstupu do objektu, které nechala instalovat poškozená obchodní společnost, nahradil ho vlastními zámky a klíči a teprve následně s určitým časovým odstupem vstoupil do objektu za použití vlastních klíčů, nic to nemění na podstatě věci v tom, že násilné odstranění původního zajištění bylo prostředkem k neoprávněnému vniknutí do uzamčeného objektu. Je tedy evidentně správné, že soudy kvalifikovaly jednání obviněného jako vloupání a posoudily skutek podle § 247 odst. 1 písm. b) tr. zák. Námitky obviněného, že nešlo o vloupání, jsou zjevně neopodstatněné.

Nejvyšší soud také zevrubně vysvětlil, proč další námitky již nelze podřadit pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Zjevně neopodstatněné dovolání obviněného podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl.